

Lukáš Csicsely

PŘEDVEČER
SV. MIKULÁŠE

SCÉNA	POSTAVA	DIALOG				SCÉNA	POSTAVA	DIALOG			
		NÁSLEDUJÍCÍ TEXT SE MÁ KE SCÉNÁŘI JAKO TRAILER K FILMU:					PETR:	(Radostně, nahlas.) „Už je tady, už je tady!!“			
		MALÉ MĚSTO, VEČER, 5. PROSINCE									
		V onen čas se na onom místě prohání tlupy maskovaných čertů a pronásledují malé dareby. Čerti bývají opilí, děti rozjívěné a pro Petra je to všechno nové. Matka jej pustila teprve poprvé – je to pro něj velký večer, až by se nechalo říct iniciační. A průvodcem mu bude Vojta.									
		Chlapci leccos uvidí – Mikuláše i upíra; leccos zažijí – pouliční válku i ohňostroj a hodně se naběhají a možná dostanou přes prdel. A bude to paráda, páč čerti jsou čertí, sníh bílý a oheň...					PETR:	(Zaraženě.) „Není, to není on ...“			
		VÝŇATEK 1					MATKA (HLAS):	„A kdopak to je?“			
		(PŘEDSTAVA.) EXTERIÉR – NOC, PUSTÁ ULICE ČERSTVĚ ZASNĚŽENÁ A OSVĚTLENÁ POULIČNÍ LAMPOU. STÁLE SNĚŽÍ, JE MLHA.					PETR:	„Nějaký lidi.“			
		Sněží. Vločky se pomalu snáší a vrší v neporušený povlak – takřka neporušený, je v něm vidět spěch jedněch nohou. V mléčné mlze se rýsují obrysy, noří se z ní černé siluety a špiní ji – jsou to čerti, jeden černější než druhý, kohosi štvou, kohosi pronásledují a vlají za nimi hrozně cáry. Jeden má rudý plyšový jazyk, hlavu ze staré čepice, roztržený kabát, co vlaje, kalhoty z kůže, co se lesknou a v ruce kmen břízky. Druhý má škrabošku z plastu a rohy z kravských kostí, nylonové kadeře, svetr samou díru a gatě jakbysmet ale metlu pevně spletenou. Třetí má tvář z gumy, nos z gumy a vlasy z plastu, oděn v žíních, co se kroutí, vleče řetěz, co řinčí a točí jím a točí ... Čtvrtý má na hlavě masku býka, hrud' holou ale od krve, dál jen kaťata z hověziny a tyč probitou hřeby. Běží, kohosi štvou, kohosi pronásledují. Stopy pronásledovaného ve sněhu rozdupou a šíleně řvou, ale není to slyšet – jen sněží – zloba jim křiví tváře. Cení zuby, mlátí vzduch, štvou a štvou ...					MATKA:	„Jdu tam ...“			
							PETR:	(Zařve.) Ne prosím, ne, už ne, na to už jsem velkej!“			
							VÝŇATEK 2				
							INTERIÉR, EXTERIÉR – VCHODOVÁ CHODBA, DOMOVNÍ DVEŘE.				
							Petr vzhlíží. Stojí proti němu tři obrovité postavy – Mikuláš, čert a anděl. Petr zaraženě vzhlíží. Matka si stoupne vedle něj a obejmě ho kolem ramen, je o mnoho vyšší. Čert se nakloní k Petrovi a neživou masku mu nacpe těsně před tvář. Petr civí. Masku se nehýbe, ozve se za ní hlas.				
							ČERT:	„Tááák řekni básničku a odměnou dostaneš, co zasloužíš!“			
							Petr dál zaraženě zírá. Čert se narovná, podrbe na gumové hlavě a tázavě kývne na matku. Matka Petra jemně sevře.				
							MATKA:	„Povídej, Petříku, nějakou si jistě pamatuješ.“			
LUKÁŠ CSICSELY			STR. 040			PŘEDVEČER SV. MIKULÁŠE			STR. 041		

SCÉNA	POSTAVA	DIALOG				SCÉNA	POSTAVA	DIALOG		
Petr náhle spustí. PETR: (Mechanicky odříkává) „Komáři se ženili, bzum bzum ženili, kapku vína neměli, bzum bzum neměli ...“ VÝŇATEK 3 INTERIÉR, EXTERIÉR – VCHODOVÁ CHODBA, DOMOVNÍ DVEŘE. Matka stojí ve dveřích, za prahem Vojta, hovoří spolu. Petr vytáhne z botníku vestu a přetáhne ji přes bundu, ohlédne se, zda ho někdo nepozoruje. Vytáhne římskou svíci a strčí si ji do kalhot. Jde ven, jenže svíce je moc dlouhá a tak jde jak s dřevěnou nohou. Pekelně se soustředí. Přejde práh, mine matku. MATKA: „Nezapomněl sis čepici?“ Petr se otočí a doklátí se k věšáku, rozhovor nepokračuje, matka ho pozoruje. Sundá čepici z věšáku a snaží se jít co nejpřirozeněji, nedaří se. Projde kolem matky. MATKA: „Nebolí tě noha, zlatíčko?“ PETR: (Důrazně frázuje): „Ne. Do-brý. A sem Petr! Ne – zlatíčko.“ VÝŇATEK 4 EXTERIÉR – ZASNĚŽENÁ SILNICE V ZÁSTAVBĚ RODINNÝCH DOMKŮ. Petr s Vojtou jdou v poprašku čerstvého sněhu pozlaceného světlem lamp. Petr vrávorá na své dřevěné noze, Vojta se rozhlíží po sněhu. Petr Vojtu vytrženě bombarduje otázkami. PETR: „A kam teď půjdem?“ VOJTA: „Uvidíš.“							PETR:	„Ty jo a je jich tů hodně?“		
							VOJTA:	„Uvidíš.“		
							PETR:	„A maj pořádný metly?“		
							VOJTA:	(Mlčí.)		
							PETR:	„... Doufám, že to nejsou takový troubové jako chodí k nám.“		
							VOJTA:	(Mlčí, shlíží na zem.)		
							PETR:	„A kde vlastně jsou?“		
							VOJTA:	(Zadumaně.)		
								„No tady ne – tady nic – ani stopa, ani cestou k tobě jsem nikoho nepotkal...“		
							PETR:	„Aha, kde sou?“		
							VOJTA:	„Uvidíme, rozhlídнем se.“		
							PETR:	„Ty jo, tak to sem zvědavej. Ty a doufám, že nás nedostanou.“		
								„Vojta se zastaví a zapíchne oči do Petra.“		
							VOJTA:	„Jestli takhle budeš běhat, tak tě teda dostanou! Proč deš jak dement?“		
							PETR:	„Haha, to budeš koukat!“		
LUKÁŠ CSICSELY				STR. 042		PŘEDVEČER SV. MIKULÁŠE			STR. 043	

SCÉNA	POSTAVA	DIALOG				SCÉNA	POSTAVA	DIALOG		
Petr strčí ruku do kalhot a slavnostně vytáhne římskou svíci.	VOJTA:	„Ježiš, ty seš jelito a co s tím jako budu dělat?“					VOJTA:	(Vyvalí oči.) „Ses zbláznil? Málems mě trefil! A prozradíš nás!“		
	PETR:	(Nadšeně.) „Viděls jakou to dělá parádu?“					PETR:	„Koukej!“		
	VÝŇATEK 5						VOJTA:	„Dej to sem, jelito!“ (Jde k němu.)		
	EXTERIÉR – VRCHOL KOPCE.					Petr namíří níž, vyletí zelená světlice. Vojta se musí sklonit, aby ho netrefila.				
							VOJTA:	(Řve.) „Co děláš?!?“		
							PETR:	„Promiň, promiň.“ (Namíří vzhůru.)		
						Vyletí zas zelená světlice, Petr za ní užasle civí. Vojta využije jeho nepozornosti, rozmáchlým gestem odhodí cigaretu, skočí po něm a srazí ho k zemi. Chlapci se svalí do sněhu a Petrovi svíce upadne. Svíce se odkutálí a vystřelí žlutou světlici mezi stromy. Chlapci se k ní po čtyřech příženou a naráz ji popadnou. Leží vedle sebe, nataženými rukama pevně drží svíci a boky do sebe naráží.				
							PETR:	„Pust!“		
							VOJTA:	„Ty pust!!“		
						Ze svíce vylétne červená světlice, Vojta se zvedne. Petr se drží svíce. Vojta Petra vláčí ve sněhu, dokud neuklouzne. Leží teď proti sobě na bocích a nataženými rukama se o svíci přetahují. Vojta se zapře nohou do Petra a zatlačí, až Petrovi nohy vyletí – vyletí zelená světlice. Petr se tím dostane na kraj kopce a pomalu sjíždí dolů, až strhne i Vojtu a rychlost se zvýší. Kutálí se dolů. Zastaví je zasněžený keř – vyletí žlutá světlice. Vojta se dostane nad Petra, zaklekne ho a už už se mu chystá svíci vytrhnout – vyletí modrá světlice vzhůru – když se nedaleko ozve řev.				
LUKÁŠ CSICSELY			STR. 044			PŘEDVEČER SV. MIKULÁŠE			STR. 045	

SCÉNA	POSTAVA	DIALOG				SCÉNA	POSTAVA	DIALOG		
Vojta zpozorní, pustí svíci. Po úbočí mezi stromy kvapí černá postava a vydává zvířecí hluk.	VOJTA:	(Vyskočí na nohy.) „Čert! Vstávej!!“				obstupují, ohlédne se. Černá masa je naštěstí dosud za ním. Blíží se však víc a víc a je hroživá: Cení zuby z gumy. Mlátí metlami o zem. Řinčí řetězy. Točí jimi. Hrozí pěstmi. Naráží do sebe. Napíná se. Petr v běhu zavře oči, jenže ve tmě z hluku vystupují slova a doráží na něj.	ČERT 1:	„Pocem skrčku!“		
Vojta zírá do tmy, odkud asi vyšel hluk a pomalu couvá, ohlédne se na Petra. Petr leží a civí.	VOJTA:	„Vstávej, jelito!!!“ (Kopne do něj.)					ČERT 2:	„Ti zakroutím krkem!“		
Ze svíce oním směrem vyletí červená světlice.							ČERT 3:	„Smrade!“		
	PETR:	„Viděls? Nic tam není.“					ČERT 4:	„Tě rozpráším!“		
Petr vstane. Chlapci poslouchají, zírají do tmy, je ticho. Petr tam namíří svíci. Čekají na světlici. Náhle se zas ozve hroživý hluk a mezi kmeny se zjeví černá postava s napřaženou metlou. V tu ránu z Petrovi svíce vyletí modrá světlice a narazí přímo do ní. Je to čert – zařve, metla odletí, on spadne.							ČERT 5:	„Mázánku!“		
	PETR:	(Hystericky řve.) „Ježíííš, já ho zabíííl!!!“				Petr zabere, zakloní hlavu, otevře oči. Na horizontu se zvětšují paneláky. Probudí v něm naději – už tam budou – zabere, opře se do protivětru hlavou, lapá po dechu, až mu sliny tečou. Sklopenýma očima následuje stopy Tomáše s Vojtou. Hluk houstne a tu náhle stopy přibudou, zmnoží se.	ČERT 6:	„Tě rozmáznu!“		
	VOJTA:	„Ale prd zabil, bež, dem, uteč ...“				...				
	VÝŇATEK 6									
	EXTERIÉR – OKRAJ SÍDLIŠTĚ.									
Sněží. Na zemi ve sněhu je velká stopa těla po pádu, je zašpiněná sazemi a míří od ní jak zář od hvězdy všelijaké otisky – tu plazení, tu zadku, tu nohou, je tu i šedý flek od výbuchu; v pozadí je slyšet hluk, blíží se. Přes sněhový reliéf se proženou nejprve dva páry nohou a trochu jej naruší, za okamžik jedny a mnoho nezmění a nakonec horda nohou a reliéf je rozmetán.										
Petr běží, ale jeho tvář značí, že to jde těžko, zhluboka dýchá. Žáda Vojty s Tomášem se vzdalují. Hluky Petra										
LUKÁŠ CSICSELY			STR. 046			PŘEDVEČER SV. MIKULÁŠE			STR. 047	